

Divadelní Kojetín rok po třicítce aneb Pieta, monstra, maminky

31. ročník Divadelního Kojetína, přehlídky činoherního a hudebního divadla, se konal 12.-16. března 2025 v kojetínské sokolovně. Hanácká pohostinnost a možnost si v případě úspěchu zahrát na Divadelním Pikniku v Mostě přilákala jako obvykle v tomto krásném koutku světa enormní počet souborů.

Nakonec se do programu dostalo devět soutěžních a tři nesoutěžní představení. Nesoutěžily pohádky pro školy – **Vodník Česílko** zlínské Scény a **Pověsti pro štěstí** Divadla SemTamFór – a Procházkova komedie **Ve státním zájmu** v podání karvinského K.V.A.S.

Kupec benátský jako ořechovská oslava hravosti

Převýbornou komedii o benátském kupci aneb Kabaret karneval věky zaprášený, leč navýsost aktuální uvedl autor a režisér **Vlastimil Peška** poprvé na konci minulého tisíciletí v brněnském divadle Radost. Inscenace s vynikajícím komikem Erikem Pardusem v roli Oповědníka a zároveň Žida Shylocka získala Cenu Thálie českého divadla 1999/2000 za nejlepší inscenaci přehlídky profesionálních souborů divadel České republiky v anketě diváků. Podobně jako jiné Peškovy kusy slouží tento coby podklad k rozehrávání. Ve stylu lidového divadla, místy commedie dell'arte, místy cirkusové podívané, s významným podílem autorské hudby, líbivými pohybovými čísly a humorem tu dryjáčnickým, tu něžným. Osvědčený titul inspirovaný jak Shakespearem, tak původní italskou novelou Sera Giovannioho Fiorentina a lidovou hrou z Podkrkonoší Komedyje o dvou kupcích a židovi Šilokoj, tentokrát Peška režíruje v pandánu profesionální Radosti, ochotnickém **Ořechovském divadle**, jehož členové si však v artistnosti a hereckých schopnostech s profesionálními kolegy nezadají a některé z nich také ve svých řadách vítají. A tak jsme v úvodu Divadelního Kojetína sledovali rasantní kabaret o kupci Antoniovovi (v podání Karla Hegnera, jinak též Oповědníka a německého hraběte), který si vypůjčí peníze od lichváře Shylocka (v podání autora a režiséra, který také s kolegy obstarává živou hudbu) a v případě insolvence má zaplatit librou svého masa. (Hle, první zrůda, kterou jsme na Divadelním Kojetíně potkali. Člověk, který se chová ke svému bližnímu nelidsky...) Vlastně jsou tam téměř všechny základní a klíčové motivy, které známe od Shakespeara. Dokonce s připsanou postavou ďábla, který našeptává a svádí, tudíž zbavuje postavy odpovědnosti za cokoli. Vše se děje v rytmu charlestonu či jazzu nebo s feelingem skladeb Jaroslava Ježka, s odkazy na prvorepublikovou estetiku nebo němý film (únos Shylockovy dcery), s loutkově stylizovanými pasážemi (závěrečný soud). Pojednáno s obdivuhodnou energií divadelníků, kteří umějí hrát, zpívat a tančit. Kus však tentokrát nerezonoval tak, jak jsou diváci u představení tohoto typu, a ořechovského k tomu, zvyklí. Snad to způsobila

složitost příběhu, jehož hlavní dějová fakta se ztrácela v kabaretním řádění. Snad jistá nepřesnost a nedotaženost. Snad odložený začátek.

Sbohem, zůstávám! ve Velké Bystřici

Velkobystřický soubor se snad odjakživa soustředí na uvádění lehkých komedií, v lepším případě s přesahem. (Výjimkou byly v roce 2015 Arrabalův Miláček Fando a Lis či v roce 2017 Wedekindovo Probuzení jara, obojí přinejmenším pozoruhodné, a hlavně postavené na kvalitních předlohách.) Režisér Tomáš Hradil deklaruje, že se snaží vycházet z možností souboru, hledá dobré příležitosti pro své herce. A tak letos zvolil komedii **Sbohem, zůstávám!** francouzské herečky, scenáristky, dramatičky a režisérky **Isabelle Mergault**. V ní malíř s tvůrčím blokem Jean-Charles instruuje svou prostou milenkou Gigi, jak zabít manželku, slavnou spisovatelku Barbaru, s tím, že bude dědit, následně se s Gigi ožení a budou žít spolu šťastně až do smrti. Následně se ukáže, že ve skutečnosti má Gigi plnit roli obětního beránka, Jean-Charles má ještě jednu milenkou, o kterou skutečně stojí – a jeho žena Barbara se chce zabít sama, protože podle ní svého muže brzdí v tvůrčím rozletu... V podání velkobystřického souboru je **Sbohem, zůstávám!** spíše než moderní černá komedie pokus o bláznivou konverzačku. Účinkující – opora souboru Pavel Dorazil, Ludmila Bergová coby manželka, Martin Vráblík jako soused Gildas a především Sára Kanioková v roli milenkou Gigi – hrají jako o život. (V Kojetíně posledně jmenovaná téměř doslova. Díky za to, že se navzdory zdravotní indispozici rozhodla vystoupit). Ale! Komedie má v sobě hořkost a dvojlomnost, která by si zasloužila naplnit. Pokud by byla hrána o poslední šanci na smysluplný vztah, o který postavy bojují, s přesnými akcenty, důsledným naplňováním až tragikomických situací a průběžným jednáním (to bohužel absentovalo), mnohé by bylo jasnější. A také bychom se dočkali oné komedie s přesahem, o něž se Tomáš Hradil tu a tam pokouší. Tuto ambici, pravda, v této inscenaci neuplatnil vědomě, stavěl ji jako čistou zábavu, jež nepotřebuje hlubší analýzu, ba ani vnitřní logiku. A zrazuje ho to, co sám označuje za základ: obsazení. Tuto komedii je prostě nezbytné obsadit zralými herci.

Strašidlo cantevillské ze Zlína – svět temnoty podle Polínka

Více než magických sedmero adaptací vzniklo na základě **Wildeova Strašidla cantevillského**. Předloha není čistá „duchařina“, spíše satirický šleh s ne zcela laskavým, spíše ironickým a sarkastickým humorem, vyváženým sentimentálními prvky – přesto se většinou jako romantická duchařina dělá. (Jsou duchové zrůdy? Obzvláště ti, co vraždí manželky a neodpustitelně znečišťují koberce?) Režisér **Martin Dominik Polínek ve své drammatizaci pro Malou scénu ZUŠ Zlín** zachoval základní dějová fakta a střet moderní materialistické americké rodiny, která se nastěhuje na anglický zámek, s konvencemi duchovní staré dobré Anglie. Základ vzal jako záminku k tomu, aby rozvíjel estetiku, která ho baví. (Poprvé jsme ji sledovali v Muzicoolu, který zlíňští přivezli do Kojetína v roce 2012, nebo ve Večeru pro Edgara v roce 2017.) Tedy budování tajemné atmosféry, stavění obrazů temnoty až magické prostřednictvím stylizovaného pohybu herců či prostě z jejich těl. Emocionální účinek temných světů zvyšuje obvykle autorskou hudbou, tentokrát Martina Mráze. Dalším vkladem Martina Dominika Polínka do **Strašidla cantevillského** jsou také písňové pasáže, jež neposunují děj jako v muzikálu, spíše vyjevují vnitřní stavy postav. Výraznou roli hrají tzv. Hrůzyzpěváčci, kteří s vizáží postavíček Tima Burtona dělají drobné přestavby a kouzla. A zábavně působí obsazení otce a syna Otisových jedním představitelem... Studenti hrají své postavy s radostí a temperamentem, jen by to chtělo sjednotit styl. A bylo by třeba vymyslet „proč“ – protože tady jde opět o okouzlení čistou duchařinou, bez výraznějšího sdělení. Ale setkání s divadelním světem temnoty podle Polínka bývá vždy zážitek. Letos tomu bylo nejinak.

Co teď s námi bude? v Litovli, kde mají svého autora

Autorské divadlo zastupoval na Divadelním Kojetíně také **Spurníkův ochotnický soubor Sokola Litovel**. Dlouholetý autor **Michal Schmalz** ve spolupráci se svým režijním kolegou **Pavlem Soldánem** připravil komedii **Co s námi teď bude?** Cituji kolegu Vladimíra Fekara: „Hybridní tvar, který je jakousi zdlouhavou konverzační komedií bez výrazných dějových a situačních zvrátů, sleduje příběh svatebčanů, kteří se ocitnou na svatbě podivného páru, chronického sebevraha a chronické záchránkyne nevinných mužů, policejní vyjednačky, kterou záchránění muži přivedou opakovaně do chomoutu. Komédie plná absurdních zvrátů, v níž se například vyjeví tetička šlapka a strýček stárnoucí rocker nakonec jako rodiče ženicha, který musel celý život strávit v děčáku, v níž se více než ženich a nevěsta, kteří mají být na svatbě oddáni, řeší podivná dvojice dvou pochybných celebrit Marcela a Vivien, jimiž jsou všichni hosté patrně posedlejší než vlastními zpackanými životy, má možná i při své nepravděpodobnosti a vykloubenosti možnost být jakousi absurdní hříčkou, je však, přiznejme si, poněkud neohrabaně konstruován a mnohdy působí jako ryzí autorský konstrukt, který v závěru posílí i to, že mediální sňatek celebrit Marcela a Vivien byl zařízen hospitalizovanými pacienty psychiatrie...“ Chytrý nápad jako vystřižený z mystifikačního filmu Vrtěti psem, ovšem komediálně pojednaný, převedený do světa celebrit a jejich fanoušků. Děj nakonec obsahuje tři samy o sobě slibné linie, které však byly znepřehledněny drobnými motivy a planými dialogy, jimž by prospěla ostrá tužka – a inscenaci samotné větší dynamika. Jak autor, tak režisér v komedii hrají (Michal Schmalz Mrňu, Pavel Soldán fotografa Vidíma) a absence pohledu zvenjšku je patrná. Nesporné pozitivum představuje autorská hudba. „Na takový divadelní koncert s pár úsečnými stand upy všech členů souboru bychom třeba i rádi vyrazili,“ dodává Vladimír Fekar, „protože tahle litovelská parta je veskrze sympatická.“

Divadlo Václav Václavov na svém Velkém vandru

Po regionálním tématu sáhl režijní tandem **Josef König a Vladimíra**

Mandáková v Divadle Václav Václavov – a měl mimořádně šťastnou ruku. Václavov je součástí Zábřeha, města, v němž se narodil a jež opustil pábitelský polárník Jan Eskymo Welzl. A stal se hlavní postavou a hybatelem titulu **Velký vandr aneb Podivuhodný skutkové hanáckého zámečníka na zlatém severu Miloše Pospíšila**, který byl uveden poprvé v Divadle na provázku v roce 1976 (a v obnovené premiéře 1994), v režii Petera Scherhaufera a s Jiřím Pechou v hlavní roli. Václavovská inscenační verze **Velkého vandru** je velmi kreativní ve výtvarné stránce. Ocenění hodné je zvolené scénografické řešení – chodník do písmene „L“, jenž umožňuje rychlé přesuny a zároveň podporuje iluzi cestování hlavního hrdiny. „Podobně je zajímavé i kostýmování herců,“ napsal porotní kolega Jaroslav Kodeš, „kdy základem většiny pánských kostýmů jsou pruhovaná modro-bílá námořnická trika nebo jednoduché pánské plavky, které tak volně evokují námořní cestování, s významovým akcentem na pánské suspensory, upozorňující na patriarchální vnímání světa doby Wenzlovy i jeho samotného.“ Podobně hravě pojednané jsou i rekvizity, kolovrat osudu (a zároveň perpéto mobile) na sáňkách, policejní stůl z bubnu, mikrofón z čajového sítka... Škoda jen, že se ona hravost nepromítla více do tempa a hereckých výkonů. Václavovští jsou velmi pietní v přístupu k látce, poctivě plní, co scénář nabízí a co mají narežirováno, ale chybí kreativní nadstavba. Jednou z výjimek je představitel Welzla. Opět slovy Jaroslava Kodeše: „Martin Juránek tvoří ústřední postavu jednak z podstaty své fyziognomie, jednak z dovedností hereckého řemesla. Je autentický, svérázný, pábitelský a až buransky sebevědomý. A má pro své chování a jednání argument, že se nechce dát zotročit, že chce zůstat svobodný i za cenu opětového opuštění jeho rodné země. A to je zřejmě i hlavní myšlenka celé hry.“

Tenhle argument musel hodně rezonovat v době vzniku inscenace v onom roce 1976. Dnes inscenace nevyznívá tak apelativně, spíše se jedná o jakési připomenutí slavného rodáka, který se zřejmě stal inspirací i pro v dnešní době daleko známějšího Járu Cimrmana, po kterém ovšem nebyla ještě pojmenována planetka 15425 24. září 1998 astronomem Petrem Pravcem.“ Navzdory zmíněným vadám na kráse se v inscenaci dostali václavovští ve svém dlouhodobém divadelním snažení nejdále – a proto byl **Velký vandr aneb Podivuhodní skutkové hanáckého zámečníka na zlatém severu Divadla Václav Václavov doporučen do programu Divadelního Pikniku v Mostě.**

Olga brněnského Dialogu aneb Nejen Havlová byla manželka

Faktografická zpráva o životě a díle Olgy Havlové... pardon, Scheinpflugové... („*A není to jedno? Stejně málokdo pozná rozdíl!*“) ... ne, fakt to byla Scheinpflugová... Spisovatelka, básnířka, dramatička, herečka a silná žena, o níž se obecně mluví maximálně jako o „manželce Karla Čapka“. V brněnském souboru Dialog tři ženy herečky a muž režisér. Genderová otázka trochu jinak. („*Olga se nestarala o děti, protože žádné neměla. Kdyby je měla, tak by se o ně starala. Takže hypoteticky byla i ona obětí genderového stereotypu matky pečovatelky.*“) A výpověď o tom, jak se vše zjednodušuje. Jak se ztrácí podstata věci. V čase. Ale i kvůli naší lenosti, neochotě či neschopnosti poznávat, vnímat svět a informace o něm komplexně. Množství klišé, jež jsou nahrazována ještě většími, trapnějšími, vyprázdněnějšími. Nakonec být jako osobnost zúžen na něčí manželku, zdaleka není to nejhorší. (mrk mrk, dámy) I když by si to feministky rády myslely. (mrk mrk mrk, pánové)

Období Olžina života převedená do stylizovaných výstupů. Přednáška v univerzitní aule, kde bojují o pozornost docentky doktorandka a studentka. (A holky si to fakt dávají.) Do talk show, v níž je představení básnické sbírky rychle transformováno do bulvarizace Olžina osobního život („*A proč si vás Karel ještě nevzal?*“). Vztah s Karlem Čapkem jako osobní zpověď „nanynky“ Olgy, reagující na Čapkovou hlavou strojově odříkané útržky z korespondence (včetně nejdůležitějšího dovětku – „*Listy Olze: Korespondence z let 1920-1938. Praha, 1971*“). Válečné období přes proměnu doktorandky v Hitlera. (Hle, další monstrum!) A módní přehlídka doporučující apartní modely vhodné při úprku do krytu. („*Jedině deštník, dámy! Ochrání před deštěm i šplíchanci krve!*“). A závěr života – nedělní chvílka poezie, v níž sice nezazní jediný verš, ale rvou se tam tlumočnice do znakového jazyka. Hra s formou – hra s tématem. Sled výstupů, jeden zábavnější než druhý, blíže ke konci mrazivější, se sebeironickou tečkou.

Hráno na jevišti s diváky. Bitevní pole vymezené kostýmy, jež postupně definují různé podoby jedné až tří žen a dopovídají, co má být sděleno. („*To si děláte trapný anální humor?*“)

Sami tvůrci nazývají svůj tvar „femini skeč“ (óóóó), při debatě zaznívaly termíny jako „intelektuální stand up pro tři herečky“ (áááááááá) či „kabaret, pravda, bez písni“ (hmmmm)...

Odposlechnuto: odrazovým můstkem byl nákup knihy o životě Olgy Scheinpflugové v Levných knihách za 35,- Kč. Režisér, který zaujatě hovoří o tématu a metodě, herečky, které shovívavě naslouchají a dělají si poznámky.

Čistokrevný kabaret. (Na letošní přehlídce podruhé.) Nadsázka. (Zrůdy jsou samozřejmě všichni. I Karel Čapek, který bojoval proti ženám prostě tím, že byl muž.) Vynikající osobnostní herecké výkony tří dam. Michaelo Bystrá Radvanová, Zdeňko Štreitová Tichá, Ivano Hlaváčová (bez určení pořadí) – DÍKY! **Scenáristo a režisére Mirku Janíku** – DÍKY, DÍKY! **Nominace inscenace Olga (DS Dialog Brno) do programu Divadelního Pikniku v Mostě.** (*dlouhotrvající potlesk*)

Monsters Number... už nevím, neboli Zaklínač ze Zlína

Zlínské Volné divadlo si pohrává ve své inscenaci s novelou známého autora fantasy literatury **Andrzej Sapkowskiho Zaklínač**. Formou fyzického divadla pojednává první z příběhů knihy Poslední přání, o strize z incestu zrozené a její „záchraně“ zaklínačem Geraltem z Rivie. Téma prolínající se několika inscenacemi letošního Divadelního Kojetína verbalizováno – „Kdo je vlastně zrůda?“ Jinak slov moc není... V dlouhém úvodu se hledá, kdo byly nebo jsou zrůdy současného světa – pro někoho nevěrníci, pro jiného gayové a lesby. (Podle Sapkowskiho žádná z bytostí – neboť vše, co dělá, vyplývá z její přirozenosti.) Mladí tvůrci pod vedením **Patrika Francla** tak trochu zkoušejí, co divák vydrží (ouvertura v podobě tematické a krásné, ale předlouhé polské písně; delší výstupy odehrávající se v čisté tmě...). Hra s formou – kromě divadla až rituálního máme sledovat audioknihu, dabing polského filmu, PC hru, pohybové divadlo. A některým obrazům nelze upřít působivost (incest přes hru s pampeliškou, porod, celé království držící Strigu v truhle při domlouvání její likvidace...). Ne pro všechny je představení sdělné, nejlépe se chytají ti, kteří Zaklínače znají, ať už z knihy či ze seriálu. Také ne všichni jsou ochotni na způsob komunikace Volného divadla přistoupit. Představení je tak hluboce vážné, až tu a tam vzbuzuje smích. Takže spíš než o vnímání příběhu a porozumění tématu jde nakonec o zážitek z fyzického divadla jako takového. A jako má představení pravděpodobně velký význam „dovnitř“ souboru, tak byla rozprava s lektory spíše zaměřena „ven“. Jarda Kodeš nabídl neznalým vhled do literárního světa Zaklínače a možností jeho divadelního převodu. A své příležitosti se chopil také porotní kolega Pavel Hurych – protože zvuk a svícení hrály při dojmu z představení zásadní roli.

Česká maminka ze Strání, anóbrž Ženušky a maminky – základ státu

Česká maminka z pera otce slavnějšího Adolfa, **Richarda Branalda**, skutečně není skvostem ani ve svém dobovém veseloherním ranku. Vyšla v roce 1928 jako 555. svazek Švejdova divadelního sborníku v Ústředním divadelním nakladatelství čsl. ochotnictva. Hru si vybral nováček přehlídky, **DS Karla Högera ze Strání pod vedením debutanta Romana Tomáše**, který převzal režijní post po Petru Bruščíkovi. Tomu byla vlastní záliba v operetních a lidových titulech (uvedl např. Cikánskou krev Adolfa a Richarda Branaldových či Madlenku z kovárny Oldřicha Sedlmeyera), které nabízejí laskavě naivní pohled na svět a základ pro muzeální způsob ochotničení. Soubor by se zřejmě rád posunul, ale protentokrát ještě především podlehl okouzlení hodnotovým založením a posláním hry, bez nalezení adekvátních prostředků, ospravedlňujících uvedení kusu. Poslání praví – buď hodný na své rodiče a život se ti za to odmění; máš-li někoho rád, jsi povinen býti k němu upřímným; i z básníka se dá vychovat schopný řezník; a býti ženuškou synáčka americké maminky jest to pravé štěstíčko. Inscenace je ušlechtilé učesaná a ve své dvouhodinové stopáži nevzrušivá. „Branald situoval hru do jižních Čech do vísky dojezdem nedaleko Prahy. Pietně chovají se inscenátoři k textu a jižní Čechy zachovávají,“ píše Vladimír Fekar. „Půdorys scény podle návrhu v textu obsaženém též je také takřka věrný. Jazyk zachovávají s koncovkami anachronickými, kulisy podtrhují onen muzeální přístup. Výběrem swingové a vážné symfonické hudby a částečně i stylem herectví pokouší se napodobit herectví prvorepublikové. Oživit archivy zaprášenou **Českou maminku** se bohužel příliš nepodařilo, zůstala archaicky strnulá, sentimentálně pomalá, málo komediální, málo živá.“ Kromě absence jednání a situací nepomáhají permanentně zapnuté mikroporty, jimiž jsou obdařeni všichni účinkující (podle tvůrců nutnost v jejich nově opraveném kulturním domě, jehož akustika je nevlídná). Přesto bylo setkání s tvůrci ze Strání milé. Snad jim v dalším konání pomůže

základní divadelní abeceda, probraná při rozpravě. A osobně se těším na jejich další počin.

Houbičky, na kterých frčí celá strana v ostravské Staré aréně

Autor a režisér Ladislav Vrchovský přispěl do programu Divadelního Kojetína svým nejnovějším kusem o projevech a následcích komunistického teroru. **Houbová polévka Naděždy K. Krupské**, nazkoušená pod hlavičkou **Staré arény Ostrava**, představuje v abstraktním prostoru ala S vyloučením veřejnosti tři postavy, Lenina, Krupskou a Stalina, kteří dřímají na palandách a budí se v okamžiku, kdy si na ně někdo z živých vzpomene. Ve vedlejším prostoru sledujeme Stalinovu dceru Světlanu, která líčí svůj život s „pápočkou“ a to, co přináší (jestli jde o retro nebo současnost, nevíme). A k tomu zpěvák a zpěvačka, přítomní jevištnímu dění, komentují mezi obrazy viděné např. coby personifikovaný srp, hvězda či kladivo, při čemž jejich zpěv (na hudbu Edvarda Schiffauera) doprovázejí promítané otřesné snímky z ruské revoluce, gulagů, odvrácené strany budování Svazu... V rámci thrillerové zápletky se Krupská představuje jako mozek revoluce, z jejíž houbové polévky braly a berou živiny všechny diktátorské osobnosti 20. století i současnosti. Lenina bolí hlava a Stalin neopouští svou bohorovnost a potměšilostí probleskující krutost. Inscenace je velmi apelativní, celkové poslání jasné, pokulhává způsob vyprávění, mrzí nekonkrétnost v základních věcech (z jakého času ústřední trojice promlouvá? Jestliže je po smrti, proč řeší věci, které si zjevně vyřešila už zaživa? Jestliže je naživu, kde se nachází a proč? Vedou dialog nebo nám pouze sdělují historická fakta? A proč může Světlana do jejich prostoru vstupovat? A jsou některé věci humor, nebo jsou myšleny vážně?). Navíc těžkopádný temporytmus diváky postupně udolává, třebaže tomu, na co se dívá, rozumí a rád by byl zasažen... V této inscenaci vyvrcholil letošní zájem o zrůdy a monstra – v Houbové polévce jsou představeny velmi konkrétně, závěrečný nástup trojice zombie s heslem „Učte se, učte se, učte se!“ do diváků je působivý.

Pětidenní přehlídka byla výživná ve všech ohledech. V závěru musím zmínit dva fenomény, které jsou na Divadelním Kojetíně pěstovány více než desetiletí a odrážejí jeho genius loci. Prvním je Divadelní Koječák – „nekorektní společensko-kulturně-satiricko-kritický undergroundový bulletin přehlídky Divadelní Kojetín. Časopis, který může být, o čem chcete.“ Kromě podrobných zpráv lektorů o viděném, psaných bezprostředně po besedách s tvůrci, rozhovorů se soubory před a diváky po představeních a jiných seriózně se tvářících zpráv dodává šéfredaktorka Hana Korábová každý den porci někdy černého, někdy ironického, někdy infantilního humoru. Letos vyšla tři čísla během přehlídky, čtvrté v neděli na webu... A v republice ojedinělými a originálními jsou úvody před jednotlivými kusy – chytré a vtipné jarmareční písňe „na světlo pro potěchu diváctva vydané“ v podání Hanky Svačinové a Milana Zahradníka za doprovodu tahací harmoniky.

Lektorský sbor nebyl vždy v dokonalé shodě. Což bylo dobře, protože tu a tam to jiskřilo. A hlavně při rozpravách se dařilo pojmenovávat témata a cesty, kudy by se mohl ten který soubor dále vydat, ať už při další práci na konkrétní inscenaci nebo v dalším směřování. Kromě monster, genderové 3 v 1 (ženy, ženušky a maminky) a piety vůči předlohám jsme nenašli o letošním Divadelním Kojetínu konkrétní jednotící téma. V našich myslích se jím nakonec stalo hledání divadelníků, které je velmi poctivé a zároveň různorodé ve svých formách a projevech.

Těším se, až za rok zazní z úst Milana Zahradníka „Vypněte si aparáty mobilní, ať nenastane náká situaca debilní“. Do Kojetína stojí za to se vracet. Díky.

Divadelní Kojetín 2025 – výsledky

Čestná uznání

Vlastimilu Peškovi za předlohu inscenace **Převýborná historie o benátském kupci** Ořechovského divadla

Kateřině Chmelové za roli Porcie v **Převýborné historii o benátském kupci** Ořechovského divadla

Vendule Kubešo za roli Nerissy v **Převýborné historii o benátském kupci** Ořechovského divadla

Karlu Hegnerovi za role Oповědníka, kupce Antonia a hraběte Steinera v **Převýborné historii o benátském kupci** Ořechovského divadla

Michalu Schmalzovi za hudbu k inscenaci **Co s námi teď bude?** Spurníkova OS Sokola Litovel

Martinu Dominiku Polínkovi za režii inscenace **Strašidlo cantervillské** Malé scény ZUŠ Zlín

Jakubu Špaňhelovi za roli Sira Simona de Canterville v představení **Strašidlo cantervillské** Malé scény ZUŠ Zlín

Ivě Kevešové Stáncové za roli Karolíny v inscenaci **Co s námi teď bude?** Spurníkova OS Sokola Litovel

Pavlu Soldánovi za roli Vidíma v inscenaci **Co s námi teď bude?** Spurníkova OS Sokola Litovel

Veronice Pospíšilové za roli Alžběty alias Cigaret Eny v inscenaci **Velký vandr** Divadla Václav Václavov

Divadlu Václav Václavov za volbu regionálního tématu v inscenaci **Velký vandr**

Volnému divadlu Zlín za jevištní koncept inscenace **Zaklínač**

Miloslavu Záleskému za roli Jaromíra Másla v inscenaci **Česká maminka** DS Karla Högera Strání

Ladislavu Vrchovskému za pokus o vhléd do dějin teroru v inscenaci **Houbová polévka Naděždy K. Krupské** Staré arény Ostrava

Jitce Borovičkové za roli Krupské v inscenaci **Houbová polévka Naděždy K. Krupské** Staré arény Ostrava

Ceny

Sáře Kaniokové za roli Gigi v představení **Sbohem, zůstávám!** DS Osvětové besedy Velká Bystřice

Josefu Königovi a Vladimíře Mand'ákové za výtvarné řešení inscenace **Velký vandr** Divadla Václav Václavov

Martinu Juránkovi za roli Jana Welzla v inscenaci **Velký vandr** Divadla Václav Václavov

Miroslavu Janíkovi za režii inscenace **Olga** DS Dialog Brno

Michaele Bystré Radvanové za herecký výkon v inscenaci **Olga** DS Dialog Brno

Zdeňce Štreitové Tiché za herecký výkon v inscenaci **Olga** DS Dialog Brno

Ivaně Hlaváčové za herecký výkon v inscenaci **Olga** DS Dialog Brno

Divadelnímu spolku Dialog Brno za inscenaci **Olga**

Nominace do programu Divadelního Pikniku v Mostě

DS Dialog Brno – **Olga**, režie Miroslav Janík

Doporučení do programu Divadelního Pikniku v Mostě

Divadlo Václav Václavov – **Velký vandr aneb Podivuhodní skutkové hanáckého zámečníka na zlatém severu**, režie Josef König a Vladimíra Mand'áková

Cena Divadelního Koječáka

DS Dialog Brno – **Olga**, režie Miroslav Janík